

Arrest

nr. 179 342 van 13 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. WUYTS, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2016, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten:

naam: H. (...)
voornaam: B. (...)
geboortedatum: (...).1966
geboorteplaats: Meknes
nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.08.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 29.05.2016.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam in 2000 aan in Nederland met het oog op gezinshereniging met zijn toenmalige echtgenote. Omdat het huwelijk al na anderhalf jaar beëindigd werd, verloor betrokkene zijn verblijfsrecht in Nederland. Hij bleef verder illegaal ondergedoken in Nederland en kwam in 2006 naar België waar hij verder ondergedoken bleef in illegaal verblijf.

Op 13.11.2013 huwde betrokkene in Marokko bij volmacht met een legaal in België verblijvende Nederlandse onderdane (F.L. (...)). Op 29.06.2016 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk te laten erkennen dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van erkenning van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. L. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Mevr. L. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag erkennen, kan betrokkene bij de voor

hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3.6, 5 en 11.2 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 1, 8°, 40bis, 74/11, 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van "de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen" en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel zoals geformuleerd in de synthesesamenvatting luidt als volgt:

"Artikel 74/11 biedt een schakeling aan mogelijkheden met betrekking tot de duurtijd van een inreisverbod: drie jaar/ vijfjaar/ meer dan vijfjaar.

De Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG bepaalt in artikel 11.2 dat "de duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid van het land".

Aangezien ten aanzien van verzoeker een inreisverbod van 3 jaar en zodoende ten belope van de bij wet voorziene maximumtermijn werd opgelegd wat niet in overeenstemming is met de persoonlijke situatie en dus de specifieke omstandigheden van verzoeker.

Verwerende partij heeft een aantal feitelijke gegevens klaarblijkelijk niet willen in overweging nemen, niettegenstaande deze elementen de bestreden beslissing er anders hadden kunnen doen uitzien.

Artikel 74/11, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In de parlementaire voorbereiding mbt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod wordt benadrukt dat "De Richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod beschikt de Dienst Vreemdelingenzaken over een discretionaire bevoegdheid hetgeen met zich brengt dat verwerende partij een precieze en concrete feitelijke motivering moet opgeven op grond waarvan een beslissing wordt genomen (cfr. RVS 13 oktober 2008, nr 187001).

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken haar motiveringsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, heeft geschonden nu zij heeft nagelaten de relevante feiten correct en volledig vast te stellen, laat staan deze, bij gebreke aan een correcte vaststelling deze op een behoorlijke wijze heeft kunnen waarderen en interpreteren nu zij meent te kunnen volstaan met het louter vermelden van de verblijfshistoriek van verzoeker.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1 . Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20).

In casu werd een inreisverbod van drie jaar opgelegd, zijnde de maximum duurtijd voor de gevallen bedoeld in artikel 74/II§1,2° vreemdelingenwet.

De duurtijd wordt door verwerende partij gemotiveerd aan de hand van het illegaal verblijf van verzoeker en het feit dat zijn huwelijk met mevrouw L. (...) niet werd erkend.

Verwerende partij besluit door te stellen dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan driejaar.

Verzoeker heeft inmiddels en voor 08.08.2016 slechts één keer een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten.

Dit eerste bevel dateert van 29.06.2016 en werd aan hem betekend in het kader van het onderzoek naar het buitenlands huwelijk van verzoeker. Tevens op 29.06.2016 ontvingen verzoeker en zijn partner de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand dat het huwelijk niet wordt erkend.

Dit enige eerdere bevel dat amper één maand voor de bestreden beslissing aan verzoeker werd betekend, verantwoordt geenszins een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar.

Immers is het zo dat verzoeker sedert geruime tijd een relatie onderhoudt met zijn Nederlandse partner, dat zij reeds sinds 12 november 2013 en dus bijna drie jaar gehuwd zijn, alsmede dat dit huwelijk in Nederland als rechtsgeldig werd bevonden.

Zodoende had verwerende partij bij het nemen van haar beslissing meer aandacht moeten hebben voor de specifieke omstandigheden van verzoeker alsook de humanitaire redenen die in zijn voordeel pleiten en zijn illegaal verblijf alleszins zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij heeft weliswaar weet van het voorgaande (of kon dit weten), doch in de bestreden beslissing blijkt dat zij slechts rekening hield met enkele elementen om vervolgens te besluiten dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij schenkt hierbij vooral aandacht aan het feit dat de erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen geweigerd werd, hetgeen volgens verwerende partij een ernstige contra-indicatie van een werkelijk gezinsleven. Bovendien is verwerende partij van mening dat verzoeker niet aantoont dat hij zijn gezinsleven met mevrouw niet in zijn land van herkomst kan ontwikkelen.

Voor wat betreft de relatie van verzoeker had verwerende partij kunnen weten dat verzoeker en zijn partner de weigeringsbeslissing inzake de erkenning van het huwelijk zouden aanvechten. Een dergelijk beroep wordt ingesteld en zal behandeld worden voor de Familierechtbank te Antwerpen. Het standpunt van de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt dan ook formeel betwist en alleszins heeft zijn beslissing tot weigering om het huwelijk te erkennen geenszins een definitief karakter.

Dat verzoeker en mevrouw hun gezinsleven niet kunnen voortzetten in Marokko behoeft geen betwisting daar waar mevrouw haar belangen in België en Nederland heeft.

Daar waar verzoeker en zijn partner inmiddels bijna drie jaar gehuwd zijn, gedurende eenzelfde periode samenwonen en daar waar het huwelijk wel degelijk rechtsgeldig is in Nederland, dient te worden vastgesteld dat met deze omstandigheden geen rekening werd gehouden en men quasi automatisch een inreisverbod heeft opgelegd voor drie jaar, hetwelk amper één maand na het eerste en enige bevel dat verzoeker in België ontving, werd betekend.

Verwerende partij heeft niet terdege rekening gehouden met de gezinstoestand van verzoeker en deze van zijn partner.

Verwerende partij had hier nochtans rekening mee moeten houden. (zie ook RvV, nr. 153 613 van 30 september 2015).

Volgens de opmerkingen van verwerende partij en de door haar aangehaalde rechtspraak blijkt dat zij van oordeel is dat er geen sprake kan zijn van een schending door de overheid van artikel 8 EVRM aangezien verzoeker en zijn partner niets in de weg staat om hun gezinsleven buiten België te ontplooiën. Volgens verwerende partij rust er op haar dan ook geen positieve verplichting om het onderhouden en verder ontplooiën van het familiaal leven van verzoeker toe te laten. De bestreden beslissing kan volgens verwerende partij dan ook niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM. Zij besluit dat verzoekende partij niet aantoont dat zijn gezinsleven niet buiten België zou kunnen worden voortgezet.

In casu komt het er vooreerst op aan vast te stellen of er in hoofde van verzoeker sprake is van een gezinsleven opdat hij zich op de bescherming ervan kan beroepen.

De bestreden beslissing erkent dat er sprake is van een gezinsleven in hoofde van verzoeker door te stellen dat de privé- en familiale belangen van verzoeker niet kunnen prevaleren op de bescherming van de openbare orde.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing kan bovendien afgeleid worden dat verwerende partij van oordeel is dat er een proportionaliteitstoets dient te worden gemaakt, maar verwerende partij maakt deze toets geenszins. De bestreden beslissing vermeldt immers slechts dat de familiale belangen van verzoeker niet kunnen prevaleren, nu de ambtenaar de erkenning van het huwelijk weigerde.

Verzoekende partij verwijst nog naar een arrest van Uw Raad dd. 18.12.2014 hetwelk als volgt werd samengevat (RvV 18 december 2014, T. Vreemd. 2015, aflevering 1, 98-99):

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een wettelijke basis kent en een legitiem doel nastreeft. Tevens werd rekening gehouden met de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken.

De staatssecretaris gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde niet volstaat, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door de terugwijzing van de verzoekende partij en een inreisverbod van tien jaar, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en haar gezin. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij en haar gezin enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de voormelde Boultif-criteria en toetst deze uitgebreid aan haar concrete situatie en die van haar gezin.

in deze zaak blijkt echter enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat, doordat concreet wordt verwezen naar de gepleegde feiten, het tijdstip waarop deze gepleegd werden, de opgelegde straffen en een beoordeling van het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, waardoor zij beschouwd wordt een ernstige aanslag op de openbare orde te hebben gepleegd en haar aanwezigheid in het land beschouwd wordt een ernstige, reële en actuele bedreiging te vormen die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast en als gevaarlijk beschouwd wordt.

Daarentegen kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging van haar individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 EVRM, heeft plaatsgevonden. Daarbij moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij in het verzoekschrift haar concrete en individuele omstandigheden en die van haar gezin nader uiteenzet en dat het administratief dossier eveneens concrete elementen bevat over omstandigheden van de verzoekende partij en de gezinsrelatie tussen haar en haar Belgische echtgenote en kinderen.

De verwerende partij houdt in haar nota met opmerkingen voor dat bij het nemen van de bestreden beslissing werd gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het artikel 8 EVRM inclus. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de staatssecretaris zich beperkte tot het algemene besluit dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen)" in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde, zonder daarbij in concreto de individuele belangen van de verzoekende partij, haar echtgenote en haar kinderen af te wegen. In dit verband benadrukt de Raad dat, ondanks het feit dat in voormeld besluit uitdrukkelijk verwezen wordt naar de "familie en persoonlijk belangen" van "de zijnen", geenszins blijkt waarom de familiale en persoonlijke belangen van "de zijnen" geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Waar met betrekking tot de verzoekende partij zelf nog gesteld wordt dat "hieruit" kan worden afgeleid dat zij haar criminele activiteiten belangrijker acht dan haar gezinsleven, wordt met betrekking tot de gezinsleden slechts gesteld dat zij de Belgische nationaliteit hebben, regelmatig (quasi wekelijks) op bezoek komen in de gevangenis en dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen van oordeel is dat, gelet op de sterke familiale banden, de verwijdering van de verzoekende partij uit het land zich niet opdringt. Vervolgens wordt echter louter ingegaan op het gedrag van de verzoekende partij zelf, om ten slotte tot voormeld algemeen besluit te komen. Dit algemene besluit, dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen)" in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde, voldoet geenszins in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 EVRM wordt vereist. Gezien de vastgestelde eenzijdigheid is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake en wordt een schending van artikel 8 EVRM bijgevolg aannemelijk gemaakt.

In het geval van verzoekende partij is het zelfs zo dat er enkel melding wordt gemaakt van een éénmalig bevel. Het spreekt voor zich dat zulks niet kan overtuigen betreffende de vereiste proportionaliteit tussen

de bestreden beslissing en de noodzaak ervan voor een democratische samenleving enerzijds en de inmenging die de beslissing met zich brengt in het privé - en gezinsleven van verzoeker anderzijds. Verweerder dient hiertoe immers de persoonlijke situatie van verzoeker te onderzoeken. Doch nergens uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat dit onderzoek werd gevoerd. Bovendien heeft verwerende partij weet van een aantal gegevens betreffende de persoonlijke situatie van verzoeker en van zijn partner, zoals het feit dat zij reeds drie jaar gehuwd zijn, dat het huwelijk in Nederland werd aanvaard, dat zij gedurende drie jaar samen wonen, enz...nu dit alles blijkt uit het administratief dossier, minstens had verwerende partij deze gegevens kunnen kennen.

Verwerende partij heeft in casu nagelaten een evenwichtige belangenafweging gemaakt tussen het gezinsleven van verzoeker met diens partner en het belang van de Belgische maatschappij. De "fair-balance" toets werd eenvoudigweg niet uitgevoerd.

Er werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten, de verschillende nationaliteiten van de verschillende personen in kwestie noch met de familiale situatie van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande en is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd omtrent de proportionaliteitsvereiste van artikel 8, lid 2 EVRM hetwelk een schending met zich brengt van de materiële motiveringsplicht die op de staat rust, doch tevens artikel 8, lid 2 EVRM, daar niet is aangetoond dat de inmenging in het recht op privé en gezinsleven van verzoeker noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Een weigering tot toegang tot het grondgebied van verzoeker zoals deze in casu werd gegeven, houdt een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen."

3.1.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het eerste middel het volgende in de nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM ;
- de artikelen 3.6, 5 en 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG ;
- de artikelen 1, 8° ; 40bis ; 74/11 ; 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet ;
- de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- de zorgvuldigheidsverplichting.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij een echtgenote van Nederlandse nationaliteit heeft met wie zij samenwoont in België. De verzoekende partij meent dat op geen enkele manier in concreto onderzocht werd wat de individuele omstandigheden zijn van de verzoekende partij onder artikel 8 EVRM.

Vooreerst merkt verweerder op dat de verzoekende partij zich in het kader van onderhavig annulatieberoep niet dienstig kan beroepen op een vermeende schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat voormelde bepaling slechts betrekking heeft op het nemen van een verwijderingsmaatregel. Terwijl geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, doch wel een inreisverbod.

Zie ook:

"Verzoekers houden vervolgens voor dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft nagelaten de bepalingen van de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet te respecteren. Voormelde wetsartikelen leggen verweerder een aantal verplichtingen op bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissingen zijn evenwel geen verwijderingsmaatregelen, doch inreisverboden, zodat verzoekers in voorliggende zaak niet nuttig kunnen verwijzen naar de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, waarin bovendien geen bijkomende formele motiveringsverplichting kan worden gelezen." (R.v.V. nr. 137 877 van 3 februari 2015)

En ook:

"Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt duidelijk dat dit artikel enkel van toepassing bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling speelt dus niet bij het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, wat hier het geval is. Verzoekers betoog dat steunt op een

schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, mist juridische grondslag." (R.v.V. nr. 135 117 van 16 december 2014)

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan aldus niet aangenomen worden.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder verder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 29.05.2016.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam in 2000 aan in Nederland met het oog op gezinshereniging met zijn toenmalige echtgenote. Omdat het huwelijk al na anderhalf jaar beëindigd werd, verloor betrokkene zijn verblijfsrecht in Nederland. Hij bleef verder Illegaal ondergedoken in Nederland en kwam in 2006 naar België waar hij verder ondergedoken bleef in Illegaal verblijf.

Op 13.11.2013 huwde betrokkene in Marokko bij volmacht met een legaal in België verblijvende Nederlandse onderdane (F.L. (...)). Op 29.06.2016 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk te laten erkennen dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van erkenning van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. L. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Mevr. L. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag erkennen, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) heeft besloten.

Gelet op het feit dat werd vastgesteld dat aan een vorige beslissing verwijdering geen gevolg werd gegeven en de verzoekende partij hardnekkig weigert om vrijwillig gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel, werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet geheel terecht besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Verweerder verduidelijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging hierbij over geen discretionaire bevoegdheid beschikt.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die

opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Terwijl voorts uit de motieven van de bestreden beslissing ontegensprekelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij.

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van de artikelen 3.6, 5 en 11.2 van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Los van de vraag naar de directe werking van deze bepalingen, merkt de verweerder nog op dat de verzoekende partij haar kritiek volkomen grondslag mist, waar zij voorhoudt dat haar concrete situatie op geen enkele manier zou zijn onderzocht. Verweerder kan in dit kader volstaan met een verwijzing naar de voormelde motieven van de bestreden beslissing.

In antwoord op de door de verzoekende partij voorgehouden schending van artikel 8 EVRM, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie dient te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder wijst in dit kader op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing geheel terecht heeft overwogen dat de erkenning van het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen geweigerd werd om reden van schijnrelatie.

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich niet “achter de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen kan schuilen”, doch zij blijft volkomen in gebreke om aan te tonen om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris hier geen rekening meer zou mogen houden.

Verweerder benadrukt dat door het Openbaar Ministerie en de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen werd vastgesteld dat het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij uitsluitend gericht is op het verwerven van een verblijfsrecht en aldus strijdig is met de Belgische openbare orde.

Geheel terecht werd in de bestreden beslissing overwogen dat dergelijke weigeringsbeslissing van de ambtenaar een sterke contra-indicatie vormt voor het bestaan van een beschermenswaardige relatie. Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij niet ernstig zonder meer voorhouden dat een inreisverbod van drie jaar een te grote inmenging zou betekenen in haar gezinsleven met haar echtgenote.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Dienaangaande werd in de bestreden beslissing geheel terecht als volgt overwogen:

"Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. L. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Mevr. L. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België."

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij nergens in haar inleidend verzoekschrift aannemelijk maakt dat het inderdaad onmogelijk zou zijn om -minstens voor de duur van het inreisverbod- een gezinsleven in het land van herkomst uit te bouwen, dan wel zich door haar echtgenote in het land van herkomst op regelmatige basis te laten opzoeken.

Terwijl tevens kan opgemerkt worden dat via de moderne communicatiekanalen nauw contact kan onderhouden worden, zelfs indien men -tijdelijk- op grote afstand van elkaar zou leven.

Zie dienaangaande:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij toont volstrekt niet aan dat het gezinsleven uitsluitend in België zou kunnen beleefd of uitgebouwd worden.

Zie ook:

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar beweerde partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

"Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de

vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder merkt nog op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing geheel terecht overweegt dat de verzoekende partij ook steeds -zodra gevolg is gegeven aan de terugkeerverplichting- een verzoek tot opschorting of opheffing van het inreisverbod kan indienen in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij aanvoert dat er in hoofde van de administratie geen verplichting bestaat om een dergelijk verzoek tot opheffing of opschorting in te willigen, doet geen afbreuk aan het feit dat deze wettelijke mogelijkheid is voorzien, zodat de bestreden beslissing niet noodzakelijkerwijs een scheiding gedurende een termijn van drie jaar tot gevolg zal hebben.

Verweerder kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bepaalde waarborgen zou moeten bieden dat een verzoek tot opheffing of opschorting daadwerkelijk zal ingewilligd worden. Terwijl toch vooral moet worden benadrukt dat in casu de grootste twijfels bestaan nopens het bestaan van een beschermenswaardige relatie, hetgeen de verzoekende partij gemakshalve nagenoeg onbesproken laat in haar eerste middel.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 29 mei 2016. Er wordt verder gemotiveerd waarom voor een termijn van 3 jaar wordt geopteerd, waarbij de verwerende partij de familiale situatie verduidelijkt, en waarom dit gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak proportioneel is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij

bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met haar persoonlijke situatie. Zij zou een aantal feitelijke gegevens niet in overweging willen nemen en nagelaten hebben de relevante feiten correct en volledig vast te stellen, meer bepaald zou zij menen te kunnen volstaan met de verblijfshistoriek.

Vooreerst kan de Raad opmerken dat de verzoekende partij vaag blijft en zich dienaangaande hoofdzakelijk beperkt tot een theoretisch betoog waarbij zij nalaat haar beweringen als zouden bepaalde gegevens niet in aanmerking zijn genomen nalaat te concretiseren. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij uiteenzet waarom in casu, gelet op de specifieke omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd. Zij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich louter beperkt tot het geven van een verblijfshistoriek nu zij in de bestreden beslissing motiveert *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 29.05.2016.*

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam in 2000 aan in Nederland met het oog op gezinshereniging met zijn toenmalige echtgenote. Omdat het huwelijk al na anderhalf jaar beëindigd werd, verloor betrokkene zijn verblijfsrecht in Nederland. Hij bleef verder illegaal ondergedoken in Nederland en kwam in 2006 naar België □ waar hij verder ondergedoken bleef in illegaal verblijf.

Op 13.11.2013 huwde betrokkene in Marokko bij volmacht met een legaal in België □ verblijvende Nederlandse onderdane (F.L. (...)). Op 29.06.2016 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk te laten erkennen dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van erkenning van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België □ een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. L. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Mevr. L. (...) wisten dat het gezinsleven in België □ van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België □.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag erkennen, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

De verzoekende partij ontkent overigens niet de vaststelling dat zij reeds een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten op 29 mei 2016, zodat de verwerende partij op goede gronden heeft vastgesteld dat haar een inreisverbod diende te worden opgelegd nu zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Het feit dat er “amper één maand” zou verstreken zijn tussen de afgifte van dit bevel om het grondgebied te verlaten en de afgifte van het bestreden inreisverbod, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

In zoverre de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze bepaling - die overeenstemt met artikel 7 van het Handvest - luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een aangetoond gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en haar Nederlandse partner met wie zij in Marokko is gehuwd en daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel betreft, betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekende partij kan gelet op de motieven van de bestreden beslissing niet beweren dat geen rekening werd gehouden met haar familiale situatie, meer bepaald met haar relatie met haar Nederlandse partner met wie zij aangeeft gehuwd te zijn en 3 jaar samen te wonen, nu de verwerende partij uitdrukkelijk motiveert dat zij op 13 november 2013 in Marokko is gehuwd bij volmacht, doch dat de stad Antwerpen op 29 juni 2016 weigerde deze "wettelijke samenwoning" – doch hiermee wordt het huwelijk bedoeld – te registreren nu het parket hierover negatief adviseerde na vaststelling dat het huwelijk niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De verwerende partij leidt uit de weigering van erkenning van het huwelijk een contra-indicatie af inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat een inreisverbod geen schending van deze bepaling inhoudt. De verwerende partij

motiveert verder dat de verzoekende partij hoe dan ook niet aantoont dat zij enkel een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst. Er wordt op gewezen dat haar partner haar kan vergezellen naar Marokko en dat zij beiden wisten dat het gezinsleven van in het begin precair was gelet op het illegale verblijf van de verzoekende partij. Er wordt verder uitgediept dat een eventueel beroep tegen de weigering tot erkenning van het huwelijk op zich dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden, waarbij wordt aangegeven dat een dergelijke vordering geen persoonlijke verschijning vereist. Indien het huwelijk alsnog erkend zou worden, dan staat niets de verzoekende partij in de weg om een verzoek tot intrekking van dit inreisverbod in te dienen. De verwerende partij concludeert dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar, dat meer dan proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole en gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven. De verzoekende partij weerlegt geenszins deze motivering. Het feit dat het huwelijk in Nederland wel als rechtsgeldig zou worden beschouwd doet geen afbreuk aan het voorgaande. Zij toont verder niet aan met welke specifieke omstandigheden of “humanitaire redenen” geen rekening zou zijn gehouden door de verwerende partij. Het feit dat *“de verwerende partij had kunnen weten dat verzoeker en zijn partner de weigeringsbeslissing inzake de erkenning van het huwelijk zouden aanvechten”* en dat de weigeringsbeslissing nog geen definitief karakter had, doet evenmin afbreuk aan voorgaande motivering. Bovendien slaat deze eerste bewering nergens op, nu de verwerende partij allerm minst weet ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing dat een beroep zou worden ingediend tegen genoemde weigeringsbeslissing. Daarenboven gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat zelfs als een beroep zou worden ingediend, waarvan de behandeling overigens geen persoonlijke verschijning vereist, en zelfs als het huwelijk alsnog zou mogen worden erkend, de verzoekende partij over de mogelijkheid beschikt om een intrekking te verzoeken van het bestreden inreisverbod. Voorts doet de loutere bewering dat de partner van de verzoekende partij haar belangen in België en Nederland zou hebben - niet in concreto gestaafd - geen afbreuk aan het feit dat zij niet aantonen dat zij enkel in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen hebben en dat niet blijkt dat zij de verzoekende partij niet vrijwillig kan volgen naar Marokko. Temeer uit het uittreksel basisadministratie van 15 april 2014 dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat de partner van de verzoekende partij de dubbele Nederlands/Marokkaanse nationaliteit heeft. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat “quasi automatisch” een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd en dat met de relatie met de Nederlandse F.L. geen rekening werd gehouden.

Los van de vraag of een belangenafweging in het kader van artikel 8, tweede lid van het EVRM in casu aangewezen is gelet op het feit dat er sprake is van een eerste toegang, blijkt voorts uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk de proportionaliteit van de maatregel waarbij een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd is nagaan, nu verwijzend naar de elementen die de zaak van de verzoekende partij kenmerken wordt besloten dat een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel is. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat geen concrete afweging werd gemaakt. De verwerende partij beperkt zich geenszins tot de bemerking dat werd geweigerd het huwelijk tussen de verzoekende partij en haar Nederlandse partner te erkennen. Zij stelt uitdrukkelijk na bespreking van de elementen aangaande het gezin dat de verzoekende partij meent te vormen dat *“uit hetgeen voortvloeit en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”*. Waar zij verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden opgemerkt dat zij nalaat aan te tonen dat er sprake is van een identieke situatie als deze waarin zij zich stelt te bevinden, zodat de verwijzing niet dienstig is.

De Raad herhaalt dat er allerm minst sprake is van een loutere verwijzing naar een eenmalig bevel om het grondgebied te verlaten als motivering van de bestreden beslissing en dat de verzoekende partij verder niet weerlegt dat zij geen uitvoering heeft gegeven aan het bevel van 26 mei 2016. Het feit dat deze beslissing dateert van “kort” voor het opleggen van het inreisverbod doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij op 8 augustus 2016 nog geen uitvoering heeft gegeven aan het bevel van 29 mei 2016, reden waarom haar een inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet wordt uitgereikt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en het ermee gelijklopende artikel 7 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat geen rekening zou zijn gehouden met de duur van haar verblijf in België en “*de verschillende nationaliteiten van de verschillende personen in kwestie*”; dient te worden vastgesteld dat uit de motieven van de bestreden beslissing, waarin zoals blijkt uit het voorgaande dat de specifieke omstandigheden die haar dossier kenmerken in rekening zijn gebracht, blijkt dat de verwerende partij uitdrukkelijk motiveert aangaande verblijfshistoriek van de verzoekende partij zoals zij trouwens zelf aangeeft in haar middel, namelijk dat “*Betrokkene kwam in 2000 aan in Nederland met het oog op gezinshereniging met zijn toenmalige echtgenote, (...). Hij verbleef verder illegaal ondergedoken in Nederland en kwam in 2006 naar België waar hij verder ondergedoken bleef in illegaal verblijf. Op 13.11.2013 huwde betrokkene in Marokko bij volmacht met een legaal in België verblijvende Nederlandse onderdane.*” en “*Zowel betrokkene als Mevr. L. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.*”

Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering zonder dat zij aangeeft hoe de duur van haar verblijf en de nationaliteiten van haar en haar partner de verwerende partij tot een ander oordeel zouden hebben gebracht.

Waar de verzoekende partij nog uitgebreid verwijst naar het gebrek aan ernstig gevaar voor de openbare orde wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing niet is genomen in toepassing van het laatste lid van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, zodat de beschouwingen hieromtrent en de verwijzing naar de criteria van het Boultif-arrest van het EHRM niet dienstig zijn.

Waar de verzoekende partij in de hoofding van het middel eveneens de schending aanvoert van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepaling louter de definitie bevat van het begrip “inreisverbod” in de vreemdelingenwet, zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing een inbreuk vormt op deze bepaling.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest en van de artikelen 1,8°, 74/11, 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3.6, 5 en 11.2 van de Terugkeerrichtlijn moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van genoemde bepalingen niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 40bis en 74/13 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepaling niet worden toegelicht is onontvankelijk. Bovendien betreft artikel 40bis van de vreemdelingenwet de gezinshereniging, terwijl de bestreden beslissing niet werd genomen naar aanleiding van een aanvraag voor een verblijfskaart in het kader van gezinshereniging met een EU onderdaan. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is overigens enkel van toepassing wanneer een verwijderingsmaatregel wordt genomen, terwijl strikt genomen een inreisverbod an sich geen verwijderingsmaatregel betreft.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 24 van het Handvest in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 24 van het Handvest in de hoofding van haar middel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van *"het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 41. 2, a) van het Handvest"*.

Het middel zoals geformuleerd in de synthesememorie luidt als volgt:

"Artikel 41 van het Handvest stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels de lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Voornoemde bepaling legt aan de Lidstaten de verplichting tot behoorlijk bestuur op, meer bepaald de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd, in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalt artikel 41 van het Handvest dat het Recht op Behoorlijk Bestuur met name het recht behelst van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11 1 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij echter geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer nog, heeft verweerster nagelaten om verzoeker te horen, en zodoende een volledig plaatje te krijgen van de specifieke omstandigheden van de zaak die verzoeker had kunnen aanreiken zoals dat hij gezin vormt met zijn partner en dit sedert nagenoeg driejaar, dat het huwelijk van verzoeker en zijn partner is erkend in Nederland, dat de banden van verzoeker en zijn partner met Marokko tot een minimum beperkt zijn en het centrum van zijn socio-economische belangen zich in de Schengenzone bevindt en niet in Marokko alsmede het feit dat hij en zijn partner het oneens zijn met de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake hun huwelijk en dat zij deze zouden aanvechten.

Was de verwerende partij op de hoogte geweest van voornoemde gegevens, dan had zij mogelijks een andere wending genomen, en bvb helemaal geen inreisverbod opgelegd om humanitaire redenen, of een inreisverbod van een beperktere duur.

Hoe dan ook, aan de hand van het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod van 3 jaar, de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft gerespecteerd, en de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht heeft geschonden.

De beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand tot weigering erkenning van de buitenlandse huwelijksakte dateert van 29 juni 2016 zodoende verzoeker en zijn echtgenote pas begin juli 2016 hiervan konden kennis nemen. Zij hebben nog maar amper een raadsman kunnen raadplegen of nog geen maand later wordt er vervolgens een inreisverbod opgelegd, niet voor één jaar maar voor de komende drie jaar, dit alles omdat verzoeker een enig eerder bevel niet opvolgde.

Indien de verwerende partij verzoeker had gehoord, kon verzoeker bijkomende stavingstukken overmaken aan de Dienst Vreemdelingenzaken van hun duurzame relatie én de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de Nederlandse autoriteiten, alvorens de bestreden beslissing te nemen.

In dat geval zou de verwerende partij kunnen oordelen dat gelet op de termijn van een dergelijke beroepsprocedure voor de familierechtbank te Antwerpen tegen weigering erkenning buitenlandse huwelijksakte, eventueel slechts een inreisverbod van 1 jaar of twee jaar op te leggen r.h.m. artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het tweede middel het volgende in de nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU, doordat zij niet gehoord werd voorafgaand aan de bestreden beslissing. Terwijl de verzoekende partij meent dat zij dan had kunnen laten gelden dat zij een gezinsleven heeft op het grondgebied.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Verweerder benadrukt voorts dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

"Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Het stond verzoekende partij bovendien vrij om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken. In het kader daarvan stond het haar vrij om aan verweerder alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij nagelaten heeft gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij reeds sedert 2006 illegaal in het Rijk verblijft, heeft verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om haar individuele situatie bekend te maken aan het bestuur en gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures. Verzoekende partij die illegaal in het Rijk verblijft, kon niet anders dan weten dat haar verblijfssituatie precair was, zodat van haar in casu redelijkerwijs kon verwacht worden dat zij van haar mogelijkheid om haar specifieke situatie mee te delen aan het bestuur, zonder verwijl gebruik maakte. Gezien de doelstelling van de bestreden beslissing erin bestaat een einde te maken aan dit illegaal verblijf, kan verzoekende partij haar eigen nalatigheid niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris tegenwerpen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat zij in het kader van het hoorrecht had kunnen opmerken dat zij een gezinsleven onderhoudt, doch dienaangaande werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging reeds uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Inderdaad werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk gemotiveerd nopens het Marokkaanse huwelijk van de verzoekende partij en het voorgehouden gezinsleven, zodat niet dienstig valt in te zien welke elementen de verzoekende partij in het kader van het hoorrecht nog had kunnen aanvoeren.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

Het loutere feit dat de verzoekende partij nog maar amper kennis had van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen doet evident geen afbreuk aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing.

Zelfs indien de verzoekende partij nog bijkomende stukken betreffende de waarachtigheid van haar relatie had voorgelegd, houdt de motivering van de bestreden beslissing stand, daar waar werd overwogen dat niet is aangetoond dat het gezinsleven niet in het land van herkomst kan beleefd worden. De verzoekende partij maakt allerm minst aannemelijk dat de kans reëel is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris tot een andere beslissing zou gekomen zijn. Integendeel.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. De verzoekende partij verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de afgifte van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van verwerende partij hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40; RvS 3 februari 2016, nr. 233.719; RvS 2 december 2015, nr. 11.638 (c)).

De Raad dient niet aan te tonen dat de aanvankelijk bestreden beslissing effectief anders zou zijn geweest indien de verzoekende partij was gehoord. Hij dient enkel na te gaan of de verzoekende partij aannemelijk kan maken dat zij, indien zij was gehoord, het bestuur informatie had kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik nog te nemen beslissing had kunnen beïnvloeden (RvS 26 april 2016, nr. 234.511).

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting geeft omtrent het hoorrecht en verder uiteenzet dat *"Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij echter geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer nog, heeft verweerder nagelaten om verzoeker te horen, en zodoende een volledig plaatje te krijgen van de specifieke omstandigheden van de zaak die verzoeker had kunnen aanreiken zoals dat hij gezin vormt met zijn partner en dit sedert nagenoeg driejaar, dat het huwelijk van verzoeker en zijn partner is erkend in Nederland, dat de banden van verzoeker en zijn partner met Marokko tot een minimum beperkt zijn en het centrum van zijn socio-economische belangen zich in de Schengenzone bevindt en niet in Marokko alsmede het feit dat hij en zijn partner het oneens zijn met de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake hun huwelijk en dat zij deze zouden aanvechten.*

Was de verwerende partij op de hoogte geweest van voornoemde gegevens, dan had zij mogelijks een andere wending genomen, en bvb helemaal geen inreisverbod opgelegd om humanitaire redenen, of een inreisverbod van een beperktere duur.

(...)

Indien de verwerende partij verzoeker had gehoord, kon verzoeker bijkomende stavingstukken overmaken aan de Dienst Vreemdelingenzaken van hun duurzame relatie én de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de Nederlandse autoriteiten, alvorens de bestreden beslissing te nemen.

In dat geval zou de verwerende partij kunnen oordelen dat gelet op de termijn van een dergelijke beroepsprocedure voor de familierechtbank te Antwerpen tegen weigering erkenning buitenlandse huwelijksakte, eventueel slechts een inreisverbod van 1 jaar of twee jaar op te leggen r.h.m. artikel 8 EVRM."

De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat bepaalde elementen die zij de specifieke omstandigheden van haar zaak noemt niet heeft kunnen aanreiken, nu uit de motieven van de bestreden beslissing en uit het administratief dossier uitdrukkelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de partner van de verzoekende partij sedert drie jaar, dat zij zijn gehuwd en dat Nederland het huwelijk heeft aanvaard. Verder maakt zij niet aannemelijk hoe het feit dat hun banden met Marokko beperkt zouden zijn, dat het centrum van de belangen zich in België zou bevinden – beweringen die overigens allerm minst worden gestaafd met een begin van bewijs – en het feit dat zij de weigering van erkenning van hun huwelijk in België zouden aanvechten, de uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben beïnvloed. De verwerende partij motiveert overigens aangaande de mogelijke beroepsprocedure inzake genoemde weigeringsbeslissing dat *"Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag erkennen, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk."* De verzoekende partij weerlegt dit geenszins met haar betoog. Het feit dat er volgens haar een korte tijdsspanne zat tussen de weigering erkenning van het huwelijk en de afgifte van een inreisverbod - iets meer dan een maand - doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verwerende partij anticipeerde in de bestreden beslissing reeds op een eventuele beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing en motiveert waarom deze, zelfs als deze leidt tot een erkenning van het huwelijk, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen bezwaar vormt in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Verder toont zij niet aan welke bijkomende stavingsstukken aangaande haar beweerde duurzame relatie zij zou hebben voorgelegd en hoe deze de uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben beïnvloed.

Voorts kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij in de onmogelijkheid was de elementen die zij belangrijk achtte aan de verwerende partij ter kennis te brengen of dat zij hiertoe werd belet, temeer uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van de elementen waarvan de verzoekende partij stelt dat zij ze naar aanleiding van een verhoor ter kennis zou hebben gebracht, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Voor het overige kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel onder punt 3.1.3.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Een schending van de hoorplicht, van de materiële motiveringsplicht en "de beginselen van behoorlijk bestuur" wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN